

ALENCINA
DOBRODRUŽSTVÍ
V KRAJI DIVŮ
A
ZA ZRCADLEM

Lewis Carroll

Alenčina dobrodružství v kraji divů a za zrcadlem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Lewis Carroll
Alenčina dobrodružství v kraji divů a za zrcadlem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ALENCINA
DOBRODRUŽSTVÍ
V KRAJI DIVŮ
A
ZA ZRCADLEM

Lewis Carroll

Obsah

ALENKA V ŘÍŠI DIVŮ

1.	SESTUP DO KRÁLIČÍ NORY	9
2.	V KALUŽI SLZ	18
3.	PŘEDVOLEBNÍ KLÁNÍ A DLOUHÝ PŘÍBĚH	27
4.	KRÁLÍK PŘIVOLÁ NA POMOC VILÍKA	36
5.	HOUSENČINY RADY	45
6.	VEPŘ A PEPŘ	55
7.	PRAŠTĚNÝ ČAJOVÝ DÝCHÁNEK	66
8.	KRÁLOVNINO KROKETOVÉ HŘIŠTĚ	77
9.	CO VYPRÁVĚL PAŽELVÁK	88
10.	HUMŘÍ ČTVERYLKA	97
11.	KDO UKRADL KOLÁČKY?	106
12.	ALENČINO SVĚDECTVÍ	115

ALENKA V ŘÍŠI ZA ZRCADLEM

1.	DŮM ZA ZRCADLEM	127
2.	ZAHRAHA ŽIVÝCH KVĚTŮ	139
3.	HMYZ ZA ZRCADLEM	151
4.	TYDLIDUM A TYDLIDÝN	163
5.	VLNA A VODA	178
6.	BAŘTIPÁN	191
7.	LEV A JEDNOROŽEC	205
8.	„TO JE MŮJ VYNÁLEZ!“	216
9.	KRÁLOVNA ALENKA	232
10.	TŘESENÍ	249
11.	PROBUZENÍ	250
12.	KOMU SE TO ZDÁLO?	251

LEWIS CARROLL

ALENČINA DOBRODRUŽSTVÍ
V KRAJI DIVŮ A ZA ZRCADLEM

I.

ALENKA
V ŘÍŠI DIVŮ

I.

SESTUP DO KRÁLIČÍ NORY

Alenka začínala být pomalu unavená, jak tak seděla vedle své sestry na svahu nad řekou a neměla co na práci. Několikrát nakoukla do knížky, kterou její sestra četla, ale nebyly v ní žádné obrázky ani povídání. A k čemu je knížka bez obrázků a bez povídání?

Přemýšlela o tom (pokud ovšem byla vůbec schopná myslet, protože se kvůli horku cítila ospalá a dočista zhlouplá), jestli by jí stálo za to vstát, jít si natrhat kopretiny a uvít si z nich věneček, když tu náhle těsně kolem ní proběhl bílý králík s rudýma očima.

Nebylo na tom nic pozoruhodného ani zvláštního a Alence nepřipadalo divné ani to, že si Králík pro sebe mumlá: „Ach, krindapána! Ach, krindapána! Budu mít zpoždění!“ (Když o tom později přemýšlela, napadlo ji, že ji to mělo překvapit, ale v tu chvíli jí to připadalo naprosto přirozené.) Když však Králík vytáhl z kapsičky u vesty hodinky, podíval se na ně a zase se rozběhl, Alenka přece jen vyskočila, protože si uvědomila, že nikdy neviděla žádného králíka ve vestičce s kapsičkou, natož aby z ní vytahoval hodinky. Hnána zvědavostí, rozběhla se přes pole za ním a měla štěstí, že doběhla právě včas, aby zahlédla, jak jako šípka skočil do veliké nory ukryté v křoví.

Vzápětí do ní skočila i ona, a vůbec ji přitom nenapadlo, jak že se, u všech čertů, z té nory zase dostane ven.

Nora vedla zpočátku vodorovně jako tunel, ale potom se začala svažovat dolů tak prudce a strmě, že Alenka ani nestáčila pomyslet na to, že by se měla zastavit, a už se řítíla do díry, která byla evidentně strašně hluboká.

Buď byla ta jáma skutečně tak hluboká, anebo Alenka padala tak pomalu, každopádně měla čas se rozhlížet kolem a přemýšlet o tom, co se bude dít. Nejdřív se snažila podívat dolů, aby věděla, kam padá, ale vládla tam taková tma, že nedokázala nic rozeznat. Pak zkoumala stěny díry a všimla si, že jsou plné skříněk a poliček. Tu a tam visely na stěnách zeměpisné mapy a obrázky. Jak Alenka padala, vzala si z jedné poličky sklenici s nápisem POMERANČOVÁ MARCELÁDA, ale k jejímu velkému zklamání byla sklenice prázdná. Nechtěla ji jen tak hodit dolů, aby snad někoho nezabila, tak ji strčila do jedné skřínky, kolem níž padala.

Pane jo, pomyslela si, po takovém pádu mi bude fuk, jestli ještě někdy doma spadnu ze schodů. Všichni si budou myslet, jak jsem statečná! Čestné slovo, i kdybych spadla ze střechy, ani nemuknu! (Což byla zřejmě pravda.)

Padala níž a níž a níž. „Copak tenhle pád nikdy neskončí?“ zeptala se nahlas. „Jak hluboko asi padám? Už nemůžu být daleko od středu Země. No to se na to podívejme! Musela jsem spadnout aspoň šest nebo sedm kilometrů... (Vidíte, Alenka se ve škole přece jen něco naučila, ačkoliv zrovna teď nebyl okamžik, kdy by se mohla svými znalostmi komukoliv pochlubit, protože tady nikdo nebyl. Ale i tak to bylo dobré domácí cvičení...) Ano, taková vzdálenost to asi bude... Jenomže teď mě napadá, jakou mám asi latitudu a longitudu (Alenka neměla ani potuchy, co znamená longituda a latituda, ale líbilo se jí, jak ta slova zní, když je vysloví).“

Po chvilce spustila znovu: „Co když se propadnu na druhý konec Země? To by byla legrace, ocitnout se mezi lidmi, kteří chodí hlavami dolů! Myslím, že se jim říká protivníci (tento-krát byla šťastná, že ji nikdo neslyší, protože jí to slovo vůbec nepřipadalo výstižné), ale myslím, že se jich budu stejně muset zeptat, v jaké zemi to vlastně jsem. Prosím vás, paní, tohle je Nový Zéland, nebo Austrálie (po těch slovech se pokusila udělat pukrle – jen považte, co je to za nápad uklánět se, když člověk padá do hlubiny! Myslíte, že byste to dokázali?)? A paní si pomyslí, že jsem pěkně nevzdělaná holka! Ne, lepší bude na nic se neptat. Možná ten název uvidím někde napsaný.“

Níž a níž a níž. Jako kdyby neměla nic jiného na práci. Alenka si za chvíli zase začala povídat: „Bojím se, že Micce

budu dnes večer hrozně chybět (Micka byla její kočka). Doufám, že na ni nezapomenou a že jí na svačinu do misky nalijí trochu mlíčka. Moje drahá Micinko, tolik bych chtěla, abys tu teď byla se mnou! Myši asi vzduchem nelítají, ale mohla bys chytit nějakého netopýra. A ten se přece podobá myši, ne? Jenomže nevím, jestli kočky jedí netopýry.“ V tu chvíli začala být Alenka trochu ospalá a opakovala jako ve snu: „Jedí kočky netopýry? Jedí kočky netopýry?“ A občas: „Jedí netopýři kočky?“ Protože ani na jednu z těchto otázek neuměla odpovědět, vůbec jí nevadilo, že se takhle přeříkává.

Nakonec usnula a zdálo se jí, že se prochází s Mickou, že ji drží za tlapku a úplně vážně se jí ptá: „Poslyš, Micko, řekni mi pravdu, sežrala jsi někdy netopýra?“ Jenomže pak najednou bum, bác, Alenka přistála na hromadě větviček a suchého listí – a její pád tak skončil.

Vůbec si neublížila a vzápětí už stála na nohou. Zvedla oči, ale nad hlavou viděla jen tmu. Před ní se otevírala další chodba a v ní spatřila pádit Bílého Králíka. Nesměla ztratit ani vteřinu, a tak se za ním rozběhla rychle jako vítr. Měla tak akorát čas zaslechnout, jak Králík, který zahýbal za roh, naříká: „Ach, u všech oušek a vousků, to mám zpoždění!“ Krátce po Králíkovi zahnula za roh taky Alenka, ale když se rozhlédla, zjistila, že Králík mezitím zmizel. Nacházela se teď v dlouhém nízkém sále osvětleném řadou lamp visících u stropu.

Vedla z něj spousta dveří, ale všechny byly zamčené. Alenka postupně zkoušela otevřít dveře na jedné straně a potom ty na druhé straně, a nakonec zasmušile došla doprostřed sálu a přemýšlela, jak to udělá, aby se odsud dostala.

Najednou se vedle ní objevil skleněný stoleček na třech nožkách, na němž ležel zlatý klíček. Alenku okamžitě napadlo, že by se tím klíčkem daly otevřít nějaké dveře v místnosti. Jenomže ouha! Buď byly zámky příliš velké, nebo klíček moc malý, zkrátka žádné dveře se jím otevřít nedaly. Když však Alenka podruhé obešla celý sál, našla malou záclonku, které si předtím nevšimla. Za záclonkou se nacházela dvířka nízká jen asi čtyřicet centimetrů. Pokusila se strčit zlatý klíček do zámku a ke své velké radosti zjistila, že do něj dokonale zapadá!

Otevřela dvířka a spatřila, že vedou do chodbičky, která nebyla o nic širší než krysí díra. Klekla si a na jejím konci uviděla nejnádhernější zahradu, jakou si vůbec lze představit. Zatoužila dostat se z té tmavé místnosti a procházet se mezi zářivě barevnými záhony a fontánami s chladivou vodou! Jenomže do chodbičky nedokázala strčit ani hlavu. A i kdyby se mi to nakrásně podařilo, pomyslela si, stejně mi to nebude nic platné, protože se mi tam nevejdou ramena. Ach, kdybych se tak uměla složit jako dalekohled! Myslím, že bych to dokázala, jen kdybych věděla, jak na to. Víte, v posledních chvílích se stalo tolik podivností, že si Alenka pomalu začínala myslet, že možné je skoro všechno.

Čekat u dvířek jí připadalo zbytečné, proto se vrátila ke stolku a doufala, že na něm najde další klíček nebo aspoň knihu s návodem, jak se lidi můžou složit jako dalekohled. Tentokrát tam však spatřila lahvičku (před chvilkou tam určitě nebyla, říkala si Alenka v duchu), kolem jejíhož hrdla se vinul papírový štítek, na kterém byla velkými ozdobnými písmeny natištěna dvě slova: VYPIJ MĚ.

To se snadno řekne, vypij mě, ale naše opatrná Alenka s tím nijak nepospíchala. Ne, nejdřív si lahvičku pečlivě prohlédnu, jestli tam někde není napsáno „jed“, pomyslela si. Vždyť četla tolik půvabných příběhů, ve kterých nakonec děti uhořely nebo je sežrala divoká zvířata anebo je potkaly další mrzutosti, prostě jen proto, že zapomněly dodržovat základní pravidla, která jim vštěpovali jejich blízcí. Například: Když budeš moc dlouho držet rozpálený pohrabáč, nakonec se spálíš! Nebo: Když se nožem řízneš hluboko do prstu, pravděpodobně ti poteče krev! A Alenka pamatovala na to, že když vypije obsah lahvičky, na které bude nápis „jed“, dřív nebo později se jí udělá špatně.

Ale na lahvičce žádný štítek s nápisem „jed“ nebyl, a tak se Alenka osmělila a trochu z ní upila. A protože jí to docela chutnalo (popravdě jí to připadalo, jako když smíchá-

te příchut' třešňového koláče, pudinku, ananasu, pečeného krocana, karamelu a topinek s máslem), vypila obsah až do poslední kapky.

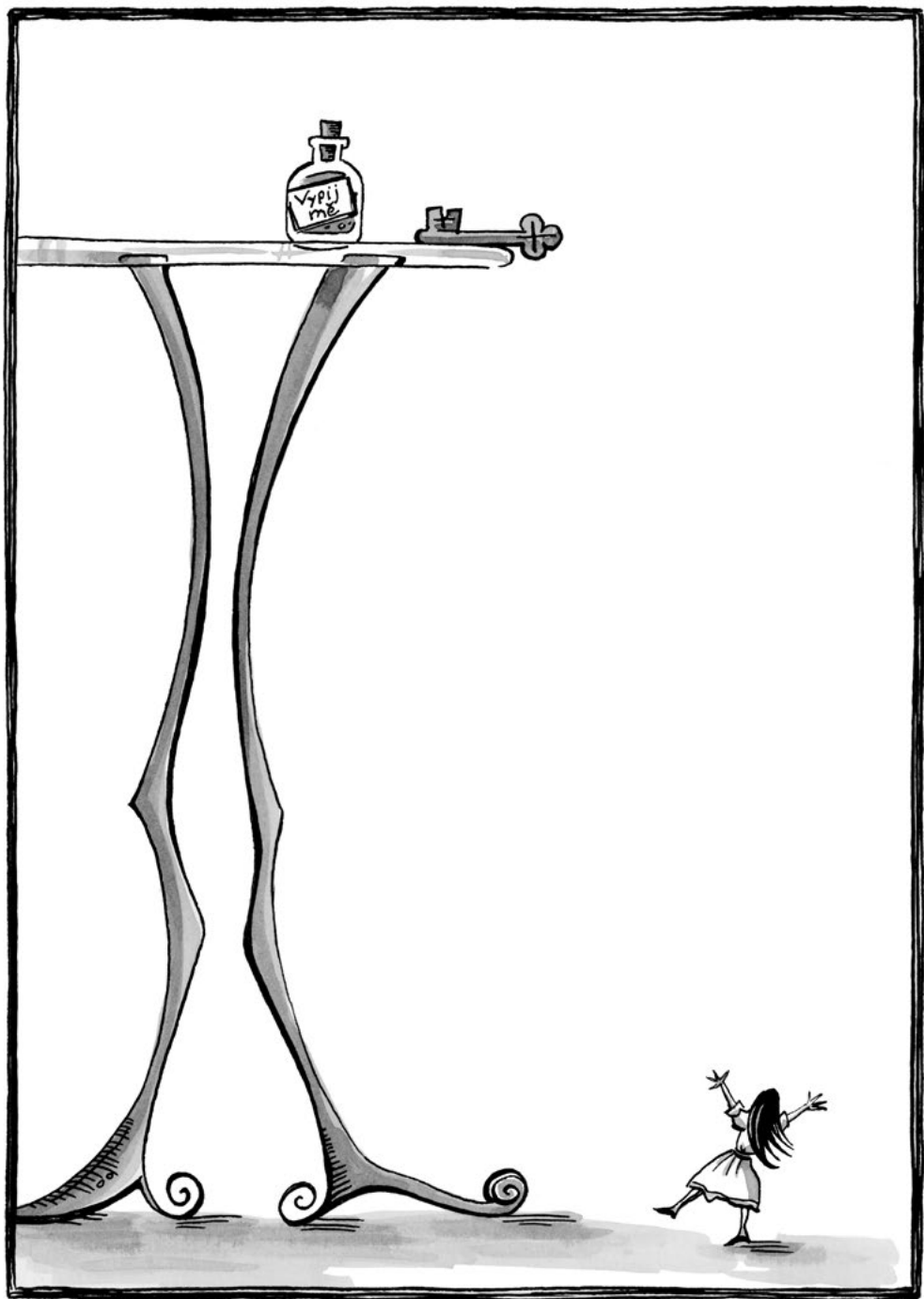

„To je zvláštní pocit,“ řekla si. „Asi se teď smrskávám, jako když se skládá dalekohled.“

A bylo to přesně tak. Měřila už jen pětadvacet centimetrů. Tvář se jí rozzářila při myšlence, že teď má přesně tu velikost, aby se dokázala protáhnout malými dvířky a dostat se do té nádherné zahrady. Čekala však ještě pár minut, aby zjistila, jestli se nebude ještě zmenšovat. To ji trochu vylekalo. Jemínanku, pomyslela si, to bych nakonec mohla zmizet jako plamen dohořelé svíčky. Čemu bych se pak asi podobala? Zkusila si představit, čemu se podobá plamen svíčky, když zhasne, protože si nevzpomínala, že by někdy něco takového viděla.

Ale protože se nic dalšího nedělo, za chvíli se rozhodla jít rovnou do zahrady. Jenomže achich ouvej! Jakmile došla k dvířkům, zjistila, že zapomněla zlatý klíček na stolku. Když se k němu vrátila, uvědomila si, že na klíček nedosáhne, ačkoliv ho přes sklo zcela jasně viděla. Snažila se vyšplhat po jedné z nožiček stolku, ale strašně jí to klouzalo, takže vyčerpala všechny síly, a když zjistila, že to nedokáže, posadila se chudinka na zem a rozplakala se.

„No tak, vzpamatuj se, pláčem nic nezmužješ!“ řekla si přísně. „Radím ti okamžitě přestat!“ Obvykle si dávala dobré rady (ačkoliv ne vždycky je uposlechla) a občas si vynadala

tak příkře, až jí vhrkly do očí slzy. Vzpomněla si, jak si jednou chtěla dát facku, protože fixlovala při kroketu, kdy hrála sama proti sobě. Tohle zvláštní dítě totiž rádo předstíralo, že je dvěma osobami najednou. Teď ale hra na dvě osoby nemá cenu, pomyslela si chudinka Alenka. Vždyť ze mě zůstalo sotva tolik, že to s bídou vystačí na jednu!

Vzápětí její pohled padl na malou skleněnou krabičku ležící pod stolem. Otevřela ji a našla v ní koláček s nápisem poskládaným z rozinek: SNĚZ MĚ. Tak dobře, sním ho, pomyslela si Alenka. Jestli po něm vyrostu, dosáhnu na klíček. A kdybych se náhodou ještě zmenšila, protáhnu se pode dveřmi. Takže ať to dopadne, jak chce, do té zahrady se dostanu.

Snědla kousíček koláčku a s obavami si řekla: „Nahoru, nebo dolů?“ Rukou si přidržovala hlavu, aby cítila, jestli se zvětšuje, nebo zmenšuje. Ale překvapilo ji, že je pořád stejně velká. To se samozřejmě stává, když člověk sní koláček, jenomže Alenka si už zvykla jen na samé blázniviny, takže jí najednou připadalo nudné a hloupé, že se nestalo nic.

Proto se zakousla do koláče a jedla, dokud ho nesnědla do posledního drobečku.

2.

V KALUŽI SLZ

Podivnost nejpodivnostnější!“ vykřikla Alenka (byla v tu chvíli tak překvapená, že úplně zapoměla pořádně mluvit). „Vytahuju se jako nejdelší dalekohled na světě! Sbohem, nohy (když se na ně podívala, měla pocit, že skoro zmizely, tak byly daleko)! Ach, moje ubohé nožičky, kdo vás teď bude obouvat a natahovat vám punčochy? Já to určitě nedokážu. Budu moc daleko, než abych se o vás mohla starat. Musíte si poradit samy.“ Ale musím být na ně hodná, pomyslela si potom, jinak by třeba odmítly jít tam, kam budu chtít. Zařídím to tak, že jim každý rok dám k Ježíšku nový pár bot.

A začala přemýšlet, jak to udělat, aby boty došly na správnou adresu. Musím je dát listonošovi, pomyslela si. Bude to

vážně legrační posílat dárky svým vlastním nohám! A i adresa bude divná!

*Vážená Alenčina Pravá Noha
Na Koberci
U Krbu
(Srdečně zdraví Alenka)*

Jejdanánku! Co to tady melu za hlouposti?

Právě v tu chvíli se hlavou uhodila o strop. Není divu, teď měřila víc než metr pětasedmdesát. Popadla zlatý klíček a spěchala zpátky k dvírkům do zahrady.

Chudinka Alenka! Mohla si leda tak lehnout na bok a do zahrady mrknout. Dostat se tam teď nešlo už vůbec. Sedla si na zem a rozplakala se.

„Měla by ses stydět!“ řekla si. „Taková velká holka (a vzhledem k situaci nepřeháněla)! Takhle tady fňukat! Říkám ti, okamžitě přestaň!“ Ale plakala dál a prolévala hektolitry slz, až se kolem ní udělala veliká kaluž hluboká aspoň deset centimetrů, která se pomalu rozlévala po celé místnosti.

Po chvíli k Alence zdálky dolehlo cupitání pospíchajících nožek. Rychle si otřela slzy, aby viděla, kdo se k ní blíží. Byl to zase Bílý Králík, tentokrát nádherně vystrojený. V jedné ruce držel rukavice z bílé kozinky a ve druhé velký vějíř. Cupital, jak nejrychleji dokázal, a přitom si pro sebe mumlal: „Ach, ta Vévodkyně! Vévodkyně! Ta zase bude vyvádět, jestli ji nechám čekat!“ Alenka se cítila tak zoufale, že by v tu chvíli požádala o pomoc každého kolemjdoucího. A tak, když se k ní

Králík přiblížil, oslovila ho potichu a ostýchavě: „Prosím vás, pane...“ Králík sebou trhnul, upustil rukavice z bílé kozinky i vějíř a pelášil do tmy.

Alenka zvedla vějíř i rukavičky, a protože v místnosti bylo horko, začala se ovívat a dál povídala: „Panenko skákavá! Panenko skákavá! To je dnes bláznivý den! A přitom včera všechno probíhalo jako obvykle. Nepřevtělila jsem se v noci do někoho jiného? Musím přemýšlet. Byla jsem ráno tou samou osobou jako včera? Jako bych se teď rozvzpomínala, že jsem si připadala trochu jiná. Ale jestli já nejsem já, tak se nabízí otázka, kdo tedy u všech všudy jsem? To je, panečku, problém!“ A začala v duchu probírat všechny děti, které znala, aby zjistila, jestli se neproměnila v některé z nich.

„Vím určitě, že nejsem Ada,“ řekla si, „protože ta má vlas-y světlejší, zatímco já nemám na hlavě jediný světlý pramínek. Určitě vím, že nejsem ani Mabel, protože vím spoustu věcí, a ona nezná nic! Navíc ona je ona a já jsem já a... Panebože! To je hlavolam! Musím si ověřit, jestli vím všechno, co jsem věděla až doteď. Zkusím to. Čtyřikrát pět je dvanáct, čtyřikrát šest třináct a čtyřikrát sedm... No pozdrav pán-bůh! Takhle se dvaceti nikdy nedopočítám! No tak, malá násobilka přece ještě nic nedokazuje. Co zeměpis? Londýn je hlavní město Paříže a Paříž je hlavní město Říma... Ne, ne, to je určitě špatně! Musela jsem se proměnit v Mabel! Zkusím zarecitovat *Pec nám spadla*. Složila ruce do klína, jako kdyby odříkávala domácí úkol, a začala recitovat. Jenomže hlas jí připadal chraplavý a divný a slova jí na jazyk přicházela jinak než obvykle:

*Pec nám spadla, pec nám spadla,
krokodýl ji spravuje,
připlul z Nilu a v tom víru
si teď pěkně libuje.*

*Spokojeně usmívá se,
na peci se vyhřívá,
leží tady v plné kráse
a šupiny umývá.*

„Jsem si jistá, že to správná slova nejsou,“ vzdychla chudinka Alenka a oči se jí znovu zalily slzami, zatímco pokračovala: „Tak nakonec budu opravdu Mabel a budu muset bydlet v tom ubohém domečku a nebudu mít skoro žádné hračky a – ach ouvej – budu se toho muset tolik naučit! Ne, už jsem se rozhodla. Jestli jsem Mabel, zůstanu tady! Marně sem budou strkat hlavu a říkat mi: ‚Polez nahoru, broučku!‘ Jen zvednu oči a zeptám se: ‚Tak mi nejdřív řekněte, kdo jsem? Když se mi ta bytost bude líbit, vylezu nahoru, ale když ne, zůstanu tady tak dlouho, dokud ze mě nebude někdo jiný...‘ Ale... je-mináčku,“ vykřikla a náhle se zase rozplakala, „tolik bych si přála, aby sem někdo strčil hlavu! Už toho mám dost, být tu pořád sama!“

Při těch slovech se podívala na své ruce a s údivem zjistila, že zatímco mluvila, natáhla si jednu Králíkovu rukavici z bílé kozinky. Jak jsem to dokázala? Ptala se sama sebe v duchu. Musela jsem se zase zmenšit. Vstala a přistoupila ke stolečku, aby mohla posoudit, jak je teď velká, a zjistila, že nyní měří

kolem šedesáti centimetrů a že se pořád rychle zmenšuje. Okamžitě pochopila, že za to může ten vějíř, který drží v ruce, a honem ho zahodila, právě včas, aby nezmizela docela.

„Tentokrát to bylo o fous!“ řekla Alenka, sice celá vyděšená svou náhlou proměnou, ale zároveň šťastná, že je ještě na světě. „A teď do zahrady!“ Rozběhla se k dvířkům. Ale ouha, dvířka byla zase zavřená a zlatý klíček ležel na stolku jako předtím. Je to pořád horší a horší, pomyslelo si to ubohé dítě, protože takhle malá jsem nikdy nebyla, ne, nikdy! Opravdu je to smůla!

Sotva to dořekla, uklouzla a vzápětí žbluňk – potopila se až po bradu do slané vody. Nejdřív ji napadlo, že bůhvíjak spadla do moře. V tom případě se budu moct vrátit vlakem, pomyslela si (Alenka byla u moře jenom jednou a vyvodila si obecný názor, že všude na anglickém pobřeží se nacházejí mobilní převlékací kabiny, děti rýpající se lopatičkami v písku, řada rodinných penzionů a konečně taky nádraží). Nicméně vzápětí pochopila, že spadla do kaluže slz, které vyplakala, když měřila metr pětasedmdesát.

„Teď je mi líto, že jsem tolik plakala!“ vykřikla a snažila se plavat, aby se odtamtud dostala. „Myslím, že mě za to teď stihne trest a já se utopím ve svých vlastních slzách. To by tedy bylo opravdu nezvyklé, to vám povím! Ale je pravda, že dneska je možné všechno.“

Přesně v tu chvíli zaslechla, jak nedaleko v louži něco čvachtá, a zamířila tím směrem, aby se podívala, co to je. Nejdřív si myslela, že by to mohl být nějaký mrož nebo hroch, ale vzápětí si připomněla, jak je teď malá. Brzy uviděla, že je to myš, která spadla do louže stejně jako ona.

Má nějaký smysl promluvit si s tou myší? V tomhle podzemí je všechno tak zvláštní, že ta myš pravděpodobně umí mluvit, pomyslela si. Každopádně to můžu zkusit. A spustila asi takhle: „Ó, Myši, nevíte, jak se dostat z téhle kaluže? Jsem z toho plavání už úplně vyčerpaná, ó, Myši!“ (Alenka se domnívala, že přesně takhle se má s myší mluvit. Ještě nikdy se takhle nevyjadřovala, ale vzpomněla si, co četla v bratrově latinské gramatice: „Myš, myš, myš, myš, ó, myš!“) Myš se na ni zvědavě podívala (Alenka měla dokonce pocit, že na ni jedním okem mrkla), ale neodpověděla.

Možná neumí anglicky, pomyslela si Alenka. Musí to být francouzská myš, která sem připlula s Vilémem Dobyvatelem (ačkoliv se v dějepisu docela vyznala, stejně si nebyla jistá, kdy a jak se všechny ty události staly). Proto řekla: „*Où es ma chatte?*“ Což byla první věta z její francouzské učebnice. Myš najednou vyskočila z vody a zdálo se, že se celá třese hrůzou. „Ach, promiňte mi to, prosím!“ vykřikla Alenka, protože se lekla, že to ubohé zvíře nějak urazila. „Úplně jsem zapomněla, že nemáte kočky ráda.“ „Že nemám ráda kočky?“ vykřikla Myš pronikavým a rozzlobeným hlasem. „A ty bys je měla ráda, kdybys byla na mém místě?“

„Na mou věru, možná bych neměla,“ odpověděla Alenka smířlivým tónem. „Nechtěla jsem tě tím rozhněvat. Kéž bych tě tak mohla seznámit se svou Mickou. Stačilo by, kdybys ji jen uviděla, a určitě by sis ji zamilovala. Micka je mírumilovná,“ pokračovala holčička, jako by mluvila sama pro sebe, a přitom líně plavala v kaluži. „Sedává u krbu, přede, líže si packy a umývá si čumáček. A je tak heboučká, je radost si ji

pohládit. A navíc je to přebornice v chytání myší... Ach, odpusť mi to, prosím!“ vykřikla znovu Alenka, protože tentokrát se Myš celá naježila a holčička si uvědomila, že ji teď opravdu vážně urazila. „Už o mé kočce nebudeme mluvit, když se ti to nelíbí.“

„My už o tom nebudeme mluvit?“ zaječela Myš, která se třásla od hlavy až k ocásku. „Jako kdybych o ní mluvila já! Naše rodina kočky odjakživa nesnáší, jsou to sprostá, ošklivá a hnusná zvířata! Ať už o nich neslyším ani slovo!“

„Dám si na to pozor,“ řekla Alenka a rychle se snažila změnit téma hovoru. „A máš ráda... třeba... psy?“ Myš neodpověděla, a tak Alenka horlivě pokračovala: „Znám tak půvabného psíka, se kterým bych tě moc ráda seznámila. Víš, je to malý teriér s chytrýma očima a s krásnou kudrnatou srstí! Když mu něco hodíš, on to přinese, posadí se a škemrá o nějakou dobrotku. A umí tolik dalších kousků, že si je všechny nepamatují. Patří jednomu farmáři a ten o něm říká, že je tak užitečný, že by ho neprodal ani za sto liber! Zabíjí prý krysy a... Ach, panebože!“ vykřikla Alenka bolestným tónem. „Bojím se, že jsem ji zase urazila!“ A Myš skutečně vyrazila pryč a plavala tak rychle, že se na hladině kaluže udělalo vlnobití.

Alenka na ni mile zavolala: „Myško, miláčku! Prosím, vrať se, už nebudeme mluvit ani o kočkách, ani o psech, protože je nemáš ráda!“ Když to Myš uslyšela, obrátila se a pomalu plavala zpátky k Alence. Ve tváři byla bledá jako stěna (hněvem, pomyslela si holčička) a tichým třesoucím se hlasem řekla: „Poplavme ke břehu, budu ti vyprávět svůj příběh a pak pochopíš, proč nemám kočky a psy ráda.“

Už byl nejvyšší čas se z kaluže dostat, protože se to tam začalo hemžit ptáky a zvířaty, která tam taky spadla. Byla tam Kachna, Blboun Nejpapný, Papoušek Lori, Orlík a spousta dalších podivných tvorů. Alenka jim ukázala cestu a celá skupinka doplávala ke břehu s ní.

3.

PŘEDVOLEBNÍ KLÁNÍ a DLOUHÝ PRÍBĚH

Byla to skutečně prapodivná společnost, která se na břehu sešla. Ptáci se zplihlým peřím, zvířata se zplihlou srstí... Všichni byli skrz naskrz promočení, nahněvaní a nabručení.

Nejdůležitější otázkou teď samozřejmě bylo, jak se usušit. Začali se o tom radit a za chvilku připadalo Alence docela přirozené, že si s nimi důvěrně povídá, jako kdyby se znali odjakživa. Ve skutečnosti se dlouho o něčem přela s papouškem, který se nakonec naštvál a prohlásil: „Jsem starší než ty, takže to musím vědět líp.“ Jenomže Alenka se s tím nehodlala

smířit, dokud se nedozví, kolik mu je let, a protože papoušek to kategoricky odmítal říct, skončili u toho.

Nakonec Myš, která se tady, jak se zdálo, těšila velké úctě, vykřikla: „Hned se posaďte tam, kde jste, a poslouchajte! Já vás usuším za tři časy a dvě doby!“ Všichni se tedy okamžitě sesedli do kruhu a Myš zůstala uprostřed. Alenka na ni znepokojeně hleděla, protože si byla jistá, že dostane strašnou rýmu, jestli se hned neusuší.

„Hm,“ řekla Myš důležitě. „Všichni jste připraveni? Povím vám ten nejsuchopárnější příběh, který znám. Tiše, prosím. Vilém Dobyvateľ, velký papežův oblíbenec, si postupně podrobil všechny Angličany, kteří potřebovali vůdce a v poslední době byli vydáni napospas drancování. Edwin a Morcar, hrabata z Mercie a Northumbrie...“

„Brrr!“ zvolal Papoušek Lori a otrásl se.

„Prosím?“ zeptala se Myš sice zdvořile, ale přitom se zamračila. „Říkal jsi něco?“

„To jsem nebyl já,“ odpověděl okamžitě Lori.

„Ach! Myslela jsem, že jsi něco říkal... Tak pokračuji: Edwin a Morcar, hrabata z Mercie a Northumbrie, se za něj postavili, a dokonce i samotnému arcibiskupu z Canterbury Stigantovi, známému svým vlastenectvím, to připadalo stravitelné...“

„Co mu připadalo stravitelné?“ zeptala se Kachna.

„To,“ odpověděla Myš trochu nazlobeně. „Předpokládám, že víš, co ,to‘ znamená.“

„Vím, co ,to‘ znamená, když je to pro mě stravitelné,“ odpověděla Kachna. „Většinou jde o žábu nebo o žízalu. Otázka je, co připadalo stravitelné arcibiskupovi.“

Myš předstírala, že tuhle otázku neslyšela, a rychle pokračovala: „... to připadalo stravitelné, a tak v doprovodu Edgarda Athelinga vyšel Vilémovi naproti, aby mu nabídl korunu. Vilém si počínal rozumně, ale opovážlivost Normanů... Jak se cítíš teď, holčičko?“ zeptala se Myš a obrátila se k Alence.

„Mokřejší než předtím,“ odpověděla dívka smutně. „Tohle mě určitě neusuší.“

„V tom případě,“ prohlásil slavnostně Blboun Nejačný a vstal, „navrhuji, abychom schůzi odročili na později a přistoupili k energičtějším opatřením...“

„Mluv srozumitelně!“ vykřikl Orlík. „Ani zpola nerozumím tomu, co tady povídáš, a chovám podezření, že tomu nerozumíš ani ty sám!“ Po těch slovech sklopil hlavu, aby skryl úsměv. Někteří ptáci se ale začali otevřeně usklíbat.

„Chtěl jsem tím říct,“ pokračoval Blboun rozpačitě, „že nejrychleji bychom uschli při předvolebním klání...“

„Co to je předvolební klání?“ zeptala se Alenka. Ne že by ji to zajímalo, ale Blboun zmlkl, jako kdyby čekal, že si *někdo* vezme slovo, jenomže k tomu se nikdo neměl.

„Na mou věru,“ odpověděl, „nejlépe se předvolební klání vysvětluje tak, že se rovnou udělá.“ (A pro případ, že byste si to chtěli třeba někdy v zimě taky vyzkoušet, vysvětlím vám, jak postupovat.)

Blboun nejdřív vymezil závodní dráhu připomínající kruh. („Na přesném tvaru nezáleží,“ řekl.) Potom se kolem ní všichni přítomní náhodně rozestavěli. Nezaznělo žádné raz, dva, tři, teď, přesto se každý rozbíhal a taky zastavoval, kdy chtěl,

přičemž bylo velmi těžké zjistit, kdy klání skončí. Nicméně se běhalo asi půl hodiny, dokud všichni neuschli a dokud Blboun nezavolal: „Klání skončilo!“ Po těch slovech se kolem něj ostatní shlukli a udýchaně se ptali: „Ale kdo vyhrál?“

Blboun si musel odpověď na tuhle otázku nejprve promyslet. Na chvíli se tedy posadil a podepřel si hlavu (tuhle pozici můžete vidět na většině Shakespearových portrétů), zatímco všichni mlčky čekali. Nakonec prohlásil: „*Všichni vyhráli a všichni dostanou cenu.*“

„Ale kdo nám tu cenu dá?“ zeptali se sborem.

„Samozřejmě ona,“ odpověděl Blboun a ukázal na Alenku. A všichni se kolem ní shromáždili a jeden přes druhého volali: „Cenu! Cenu!“

Alenka nevěděla, co má dělat. V zoufalství strčila ruku do kapsy, vytáhla z ní krabičku bonbonů (slaná voda do ní naštěstí nepronikla) a začala je rozdávat jako cenu. Na každého vyšel přesně jeden.

„Ale ona musí taky dostat cenu,“ řekla Myš.

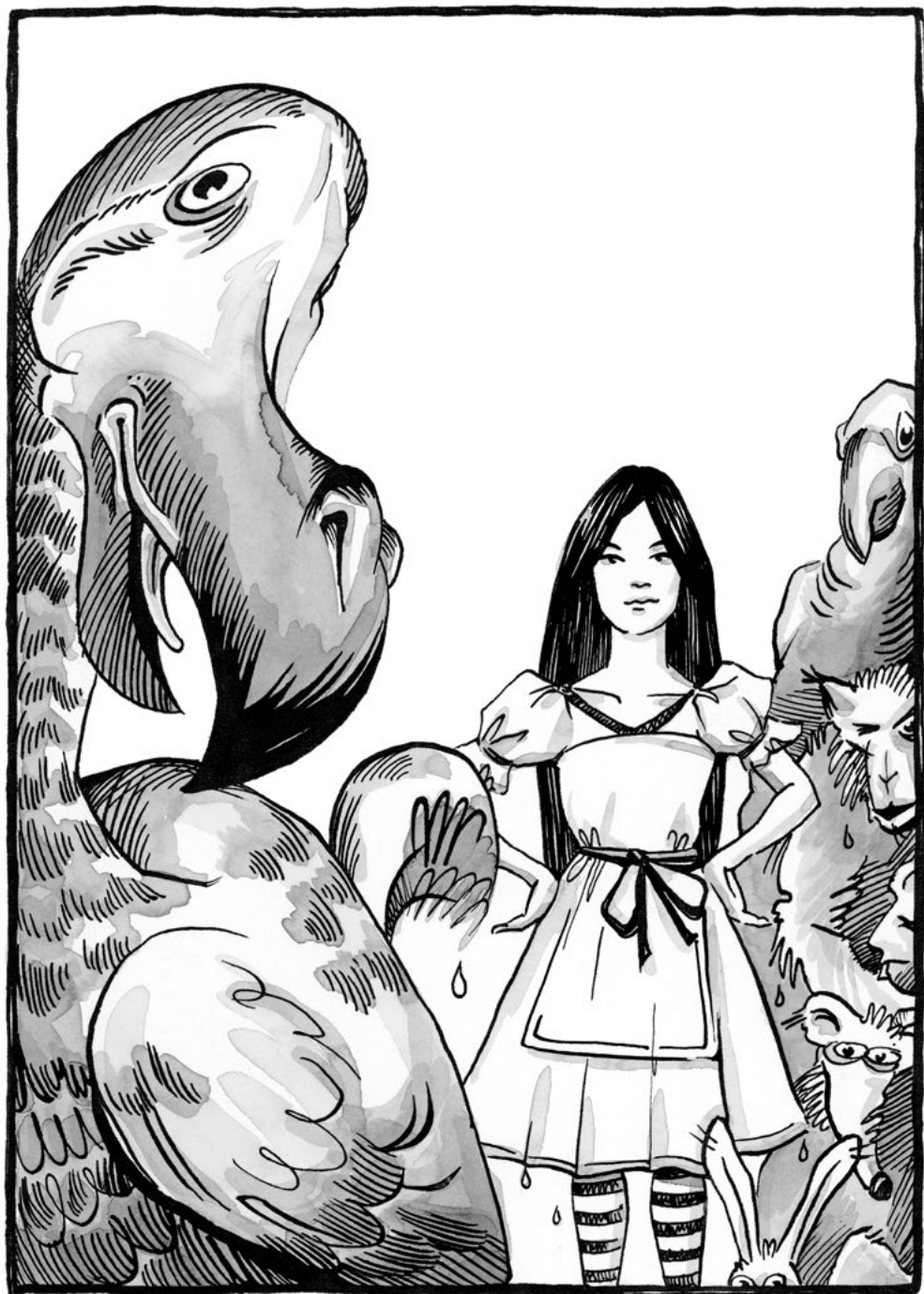
„Samozřejmě,“ přisvědčil Blboun smrtelně vážně. „Co máš ještě v kapse?“ zeptal se Alenky.

„Jenom náprstek,“ odpověděla smutně.

„Dej mi ho,“ přikázal.

Opět se kolem ní všichni shlukli, zatímco Blboun jí náprstek slavnostně předal a pravil: „Přijmi, prosím, tento elegantní náprstek.“ A když svůj krátký projev dokončil, ostatní jí začali provolávat slávu.

Alence to připadalo absurdní, ale všichni se tvářili vážně, takže se neodvážila zasmát. A protože nevěděla, co na to má

odpovědět, uklonila se a s co možná nejvážnějším výrazem v obličejí náprstek převzala.

Pak přišlo na řadu pojídání bonbonů, což se neobešlo bez hluku a zmatku, protože velcí ptáci si stěžovali, že si bonbony ani nevychutnají, a malí se jimi dusili, až je kvůli tomu museli bouchat do zad. Nakonec ale vše dobře dopadlo. Zase se sesedli do kruhu a prosili Myš, aby jim ještě něco vyprávěla.

„Pamatuješ?“ zeptala se Alenka. „Slíbilas mi, že mi vysvětlíš, proč nenávidíš ko... a ps...“ dodala potichu, protože se bála, aby ji znovu nerozezlila.“

„Je to ale dlouhý a smutný příběh,“ povzdechla si Myš a hleděla přitom na svůj ocas.

„Je opravdu dlouhý,“ prohlásila Alenka a s úžasem se taky zadívala na její ocas. „Ale proč je smutný?“ A celou tu dobu, co Myš vyprávěla, o tom tak přemýšlela, že se jí v hlavě začalo honit a kroutit přibližně toto:

*Obořil se Pesan
na Myš,
která se mu bránila:
„Poženu tě
před soudce
před porotu, žalobce.
Proč?
Proč, má milá,
proč se ptáš,*

*u soudu vše uhlídáš.
Nemůžu s tím hnout,
o tvé vině soud
musí rozhodnout.
Přestaň už mít řeči.“
Myš pravila: „Přeci
mi to nejde pod vousy,
o nic tě neprosím.
Bez soudce a bez poroty
není vina, nejsou ploty.“
Pes na to povídá:
Myško, já jsem nelida,
to dokáže jenom pes,
za porotu, soud
umím rozhodnout
A na konec procesu
ortel smrti vynesu.“*

„Ty vůbec neposloucháš!“ vyčetla Myš Alence přísně. „Na co myslíš?“

„Prosím o prominutí,“ řekla Alenka co nejpokorněji. „Dola jsi k pátému záhybu svého dlouhého ocasu, vid?“

„Vůbec ne!“ vykřikla Myš rozhněvaně. „Ještě jsem s příběhem ani nezačala. A ty mě takhle rozčiluješ. Tuze!“

„Je tam snad nějaký uzel?“ zeptala se Alenka, která byla vždycky připravená pomoci, a starostlivě se začala rozhlížet kolem. „Pomůžu ti ho rozvázat.“

„Ani náhodou!“ odsekla Myš, vstala a šla pryč. „Ty tvoje hloupé poznámky mě urážejí!“

„Neudělala jsem to schválně,“ řekla chudinka Alenka omluvně. „Ale ty se urážíš úplně zbytečně.“

Myš místo odpovědi jen zavrčela.

„Prosím tě, vrať se a dovyprávěj ten příběh!“ vykřikla Alenka. A ostatní se sborem přidali: „Ano, my tě prosíme!“ Jenomže Myš jen pohodila netrpělivě hlavou a ještě přidala do kroku.

„To je škoda, že nechtěla zůstat,“ řekl s povzdechem Papoušek Lori, jakmile zmizela. A jedna stará krabí samička toho využila a řekla dceři: „Vidíš, zlatíčko? Vezmi si z toho ponaučení. Nikdy se nesmíš takhle zlobit!“ „Mlč, mami!“ odpověděla dcerka hašteřivě. „Ty bys připravila o trpělivost i ústřici!“

„Já bych si tak přála, aby tu s námi byla moje Micka!“ zvolala Alenka, ale neobracela se přitom na nikoho konkrétního. „Ta by ji rychle přivedla zpátky!“

„A kdo je ta Micka, jestli se můžu zeptat?“ ozval se Lori.

Alenka odpověděla okamžitě, protože byla vždycky připravená mluvit o svém mazlíčkovi: „Micka je naše kočička. V chytání myší se jí nikdo nevyrovná, to si vůbec neumíš představit! A kdybys viděl, jak umí chytat ptáky! Slupne ptáčka, než bys řekl švec!“

Po jejích slovech zavládl mezi přítomnými velký rozruch. Několik ptáků na nic nečekalo a hned odletělo. Stará Straka se začala pečlivě zapínat u krku a přitom mumlala: „Už vážně musím domů, ten večerní studený vzduch mě škrábe v krku!“ A Kanárek třesoucím se hlasem začal svolávat dětičky: „Tak jdeme, miláčkové! Už jste měli být dávno v postýlce!“ Pod

nejrůznějšími záminkami odletěli všichni a Alenka nakonec zůstala sama.

„Že já jsem o té Micce mluvila!“ vyčínila si smutně. „Asi ji tady nikdo nemá rád, ale já vím určitě, že je to ta nejlepší kočka na světě. Ach, moje Micinko! Jestlipak tě ještě někdy uvidím?“ V tu chvíli začala Alenka plakat, protože se najednou zase cítila strašně osamělá a zoufalá. Po chvílce však uslyšela vzdálené a tichounké kroky. Zvedla dychtivě oči v naději, že si to Myš možná rozmyslela a vrací se dovyprávět svůj příběh.

4.

KRÁLÍK PŘIVOLÁ NA POMOC VILÍKA

Ale byl to jen Bílý Králík, který pomalu hopsal a znepokojeně se rozhlížel kolem dokola, jako by něco ztratil. Alenka slyšela, jak si tiše mumlá: „Vévodkyně! Ach, ta vévodkyně! Ach, moje malé tlapičky! Ach, můj kožíšek a moje vousky! Určitě mě nechá popravit! Je to tak jisté, jako že fretky jsou fretky! Kde jsem je, propáníčka, mohl ztratit?“ Alenka okamžitě pochopila, že hledá vějíř a rukavičky z bílé kozinky, a protože měla dobré srdce, začala je hned taky hledat. Jenomže je nemohla najít. Jako kdyby se díky té louži slz všechno změnilo. Velký sál, skleněný stoleček i klíček zmizely.

Králík brzy spatřil hledající Alenku a hněvivě se na ni rozkřikl: „Prokristapána, Marjáanko, co to tu provádíte? Okamžitě běžte domů a přineste mi vějír a pár rukaviček! Honem, honem!“ Alenka dostala takový strach, že se ani nepokusila mu vysvětlit, jakého se dopustil omylu, vzala nohy na ramena a rozběhla se směrem, kterým jí ukazoval.

„Spletl si mě se služkou,“ říkala si cestou. „Ten bude koukat, až zjistí, kdo jsem! Ale radši mu ten vějír a rukavičky přinesu... pokud je ovšem najdu.“ A jakmile ta slova vyslovila, ocitla se před půvabným domečkem, na jehož dveřích se leskla měděná tabulka s vyrytým jménem „B. KRÁLÍK“. Bez zaklepání vešla dovnitř, pak vyběhla nahoru po schodišti, přičemž brala schody po dvou, protože se bála, že potká pravou Marjáнку a ta že ji vyhodí z domu dřív, než vějír a rukavičky najde.

Stejně je to divné, pomyslela si, obstarávat králíkovi pochůzky. Příště mě něčím pověří Micka! A začala si v duchu představovat, jak by to asi vypadalo: „Slečno Alenko, okamžitě se oblékněte, půjdeme na procházku!“ „Hned to bude, slečno vychovatelko. Musím teď hlídat tuhle myši díru, než se Micka vrátí, aby jí neutekla myš!“ Jenomže, uvažovala Alenka dál, kdyby Micka takhle doma komandovala, asi by ji vyhnali.

Mezitím došla do uklizeného pokojíčku, ve kterém stál pod oknem stoleček a na stolečku, jak doufala, ležel vějír a dva nebo tři páry rukaviček z bílé kozinky. Vzala vějír a jeden pár rukaviček a už už se chystala z pokojíčku odejít, když tu vedle zrcadla spatřila lahvičku. Tentokrát na ní nebyl nápis „VYPIJ MĚ“, ale ona ji stejně odzátkovala a přiložila ke rtům. „Kdyko-

li něco sním nebo vypiju, něco se stane,“ řekla si. „Tak uvidím, co se stane, až vypiju tuhle lahvičku. Doufám, že zase vyrostu, protože popravdě řečeno mě už nebaví být takhle maličká.“

A to se skutečně stalo, a mnohem dřív, než čekala. Ještě nevypila ani půlku a už si uvědomila, že se hlavou dotýká stropu, a že se dokonce musí trochu sehnout, aby si nezlomila vaz. Rychle položila lahvičku zpátky na místo se slovy: „Tak to by stačilo... Doufám, že dál neporostu... Už takhle nedokážu projít dveřmi... Že já jsem toho vypila tolik!“

Jenomže na lítost bylo pozdě! Rostla dál a brzy si musela kleknout na zem. O chvílku později už jí dokonce nezbylo dost místa ani vkleče, a tak zkoušela, jestli to nebude lepší, když si lehne, jednou rukou se opře o dveře a druhou složí pod sebe. Pak řekla: „Ať se stane cokoli, víc s tím už nenadělám! Co se mnou bude?“

Kouzelná lahvička naštěstí už předvedla veškerou svou moc, takže Alenka přestala růst, ale přesto jí nebylo moc

Toto je pouze náhled elektronické knihy.